

Corona in Ecuador

Noodhulp aan afgelegen gemeenschappen aan de Ecuadoraanse kust

Samenvatting:

- Ecuador is één van de zwaarst getroffen landen van Latijns Amerika. Mensen die in afgelegen gebieden wonen worden vooral hard getroffen door de gevolgen van anti-coronamaatregelen;
- Gemeenschappen rondom het Lalo Loor natuurreserveaat aan de Ecuadoraanse kust zijn vrijwel afgesloten van de buitenwereld door de maatregelen. Mensen kunnen bijna niet aan (vers) voedsel, zeep en andere essentiële goederen komen;
- De hulp van de Ecuadoraanse nationale en lokale overheid is ontoereikend en bereikt veel van de meest kwetsbare gezinnen in de gemeenschappen niet;
- **Ons initiatief: noodhulp aan de meest kwetsbare gezinnen in vier gemeenschappen rondom het Lalo Loor reserveaat.** Daarnaast zorgen we dat families niet afhankelijk worden van externe hulp en versterken we hun positie om te anticiperen op toekomstige (voedsel)crises. Wilt u helpen? Doneer via ceiba.org/covid-19/

Introductie: corona in Ecuador

Ecuador is één van de zwaarst getroffen landen van Latijns Amerika waar het covid-19 virus rondwaart. In het land is relatief snel een strenge lockdown ingevoerd, waardoor sinds 17 maart scholen en winkels dicht zijn, alle bijeenkomsten verboden zijn, openbaar vervoer geschrapt is, en de 'avondklok' al om 14.00 uur in gaat, en politie en militairen op straat handhaven. Het land moet ook wel streng zijn; het gezondheidszorgsysteem is niet zo sterk als in Nederland en heeft niet de capaciteit om een hevige uitbraak aan te kunnen.

Corona heeft in Ecuador officieel 10 398 patiënten en 520 dodelijke lachtoffers geëist (aantallen 21 april), maar de verwachting is dat het echte aantal veel hoger ligt. Naast de heftige gevolgen van het virus zelf, is ook de impact van de lockdown overal in het land voelbaar en de zwakke economie heeft er zwaar onder te lijden. Waar in Nederland de overheid bijspringt om bedrijven en kleine ondernemers te redden, is in Ecuador het sociaal-economische vangnet ontoereikend.

Extra uitdagingen voor afgelegen gebieden

In afgelegen gebieden vormt de lockdown vaak nog extra uitdagingen, omdat mensen met informeel werk hun waar nu niet op de markt kunnen verkopen, omdat vervoer onmogelijk is, en omdat toegang tot water en sanitaire voorzieningen beperkt zijn.

In de gemeenschappen rondom het Lalo Loor reserveaat, in het noordwesten van de kustprovincie Manabí, wonen kwetsbare groepen mensen die nog aan het bijkomen waren van de aardbeving die het land in 2016 hard trof (met 7,8 op de schaal van Richter). Officieel zijn er in de regio nog geen patiënten met corona geregistreerd, maar de effecten van de lockdown zijn nijpend. Vooral kwetsbare groepen worden hard getroffen, waaronder mensen met een beperking, zwangere vrouwen, alleenstaande moeders, ouderen, mensen met medische aandoeningen en arme families met veel kinderen die normaalgesproken op een maaltijd op school kunnen rekenen. De meeste van hen hebben geen (formele) toegang tot sociale diensten, inclusief een zorgverzekering.

De meeste inwoners van deze gemeenschappen zijn afhankelijk van informele banen zoals de ambachtelijke visserij en het verkopen van gewassen van hun (vaak kleine stukken) land. Het

openbaar vervoer is hierbij cruciaal voor hen, dat nu is afgesloten. Sinds een week is het voor vissers verboden om het water op te gaan, wat betekent dat hun belangrijkste bron van voedsel (en inkomen) opdroogt. Naar de markt gaan om vers voedsel, sanitaire producten, medicijnen en andere cruciale goederen te kopen is onmogelijk vanwege de strenge vervoersrestricties.

Het dichtstbijzijnde ziekenhuis ligt op minstens 90 kilometer van de gemeenschappen vandaan, en de komst van het virus in de gemeenschappen zou desastreus zijn, zeker nu de inwoners steeds kwetsbaarder worden door de effecten van de lockdown. Deze constante dreiging en angst leidde er toe dat gemeenschappen besloten zichzelf binnen te sluiten, en compleet af te sluiten voor invloeden van buiten. Dit betekent dat vaak grote families in relatief kleine huizen moeten verblijven, met een slechte toegang tot water en zeep.

Wat doet de Ecuadoraanse en lokale overheid?

De Ecuadoraanse overheid heeft toegezegd \$60 (€55) compensatie te betalen aan mensen met informeel werk. Toch hebben maar weinig informeel werkers van de gemeenschappen daadwerkelijk toegang tot deze gelden: de fondsen worden namelijk willekeurig verdeeld en sommigen hebben een onregelmatig inkomen wat geregistreerd is en verliezen daardoor hun recht om aanspraak te maken op deze ondersteuning. Ook is het vanwege de ban van openbaar vervoer haast onmogelijk om de bank te bereiken. De lokale overheid en de kerk hebben het aantal en de locaties van kwetsbare families geïdentificeerd en richten hun beperkte middelen voornamelijk op dichterbevolkte gebieden: ze gaan ervanuit dat rurale gemeenschappen minder kwetsbaar zijn omdat ze zelf voedsel zouden verbouwen op hun land. Deze aanname is echter twijfelachtig, omdat mensen vaak een beperkt aantal producten verbouwen, welke niet toereikend zijn voor de hele gemeenschap. Zij beseffen ook dat hun hulp niet toereikend is en hebben een beroep gedaan op stichtingen met een lokale presentie om bij te springen in omliggende gemeenschappen. Sommigen, zoals de Don Juan gemeenschap, hebben zich georganiseerd en krijgen hulp van bestaande stichtingen in hun dorp, maar anderen ontberen deze voordelen en ontvangen geen enkele steun.

Hoe reageren mensen op de situatie?

De angst voor de verspreiding van het coronavirus is erg groot, de lokale overheid heeft 'ontsmettingsacties' georganiseerd waarin medewerkers in een beschermingspak alle oppervlakten en vervoersmiddelen ontsmetten met een chemische substantie om zo de verspreiding via oppervlaktes tegen te gaan. De politie controleert de nationale regelgeving streng en de media focust op veel negatief nieuws. Ook wordt er onnauwkeurige informatie verspreid zoals de mogelijkheid dat verspreiding van het coronavirus door het eten van vis kan plaatsvinden, of dat men kan genezen van het coronavirus door het drinken van zeewater. De overheid heeft het verplicht stellen van mondkapjes gepromoot, maar de 2-meter regel wordt niet benadrukt en dus nemen de mensen nog niet echt fysiek afstand van elkaar op straat. De afstand wordt gegarandeerd door de gemeenschappen helemaal af te sluiten van buitenstaanders. Over het algemeen heerst er wel besef dat een goede hygiëne belangrijk is, maar de middelen om hieraan te voldoen ontbreken vaak.

Ons initiatief: kwetsbare families voorzien van noodhulp

Wonen in dit gebied, waarin we continu zien en horen wat de verschrikkelijke effecten zijn voor de lokale gemeenschappen, maakt dat we onze krachten willen bundelen om die effecten zoveel mogelijk te verminderen samen met de Ceiba Stichting voor Tropisch Natuurbehoud, het Lalo Loor Reservaat, en de leiders van de gemeenschappen. We hebben, samen met de leiders van de gemeenschappen, de meest kwetsbare families en hun belangrijkste eerste behoeften geïdentificeerd, waaronder voedsel, hygiëne- en schoonmaakproducten, en mondkapjes (deze zijn verplicht door de overheid).

In vier verschillende gemeenschappen (Tabuga, Camarones, Tasaste en La Cabuya), waar zo'n 350 huishoudens wonen, hopen we minimaal 165 families te bereiken met noodhulppakketten. Er zijn al 50 mensen en gezinnen geïdentificeerd die het meest kwetsbaar zijn en die het eerst bereikt zullen worden. De noodhulppakketten bestaan uit (vers) voedsel, watervoorzieningen, mondkapjes, zeep en/of handgel en schoonmaakproducten, en belangrijke kennisoverdracht rondom (het voorkomen van) het virus.

Extra aandacht voor het voorkomen van afhankelijkheid

Het doel is dus om in de basisbehoeften van (kwetsbare) families te kunnen voorzien. Maar het is ook belangrijk om te zorgen dat de lokale gemeenschappen niet afhankelijk blijven van externe hulp. Daarnaast willen we hun positie versterken in het voorkomen van toekomstige (vergelijkbare) dreigende scenario's.

Sinds 2018 werkt de Ceiba Stichting aan een project over kust- en bosbehoud, waarin de samenwerking wordt aangegaan met lokale landeigenaren om een sterk bedreigd ecosysteem en de unieke biodiversiteit te behouden. Een totaal van 28.000 hectare bos wordt met elkaar verbonden door bos en agricultuur systemen met elkaar te verweven. Zo worden lokale landeigenaren meer zelfvoorzienend en worden zij aangemoedigd om duurzame leefstijlen te ontwikkelen. De gevolgen van de anti-coronamaatregelen hebben de kwetsbaarheid van de gemeenschappen blootgelegd, en daarmee het belang van het cultiveren van gevarieerde gewassen, het behoud van zaden voor biodiversiteit, natieve boomkwekerijen, en het reduceren van de afhankelijkheid van externe voedselsystemen.

Het transformeren van juist de lokale voedselsystemen heeft belangrijke voordelen voor mens en planeet. Zo worden gemeenschappen minder kwetsbaar voor toekomstige crises rondom gezondheid, voedsel, handel en transport. Dit kan bereikt worden door het huidige project van Ceiba verder uit te breiden en meer lokale landeigenaren hierbij te betrekken. De actuele prioriteiten van de huidige crisis roepen om urgente en directe maatregelen, maar bevestigen ook dat de voortzetting van Ceiba's project van levensbelang is.

Help de gemeenschappen rondom het Lalo Loor Reserve!

Een kit om een familie de verwachte quarantainetijd door te helpen (ongeveer drie weken) kost €28. Donaties zullen 100% worden gebruikt voor het samenstellen en verspreiden van deze noodpakketten voor de lokale gemeenschappen.

➔ **U kunt doneren via de website ceiba.org/covid-19**
(met PayPal of creditcard)

Over de initiatiefnemers

Ceiba Foundation is een stichting die zich focust op het behoud en herstel van tropische ecosystemen. Zij zijn al 15jaar actief in de regio en hebben een sterke relatie met de gemeenschappen omdat ze focussen op projecten die de emancipatie van lokale landeigenaren en gemeenschappen bevorderen en hen aanmoedigen om actief deel te nemen aan het duurzame beheer van hun land. Meer informatie over de Ceiba Stichting en het werk in het Lalo Loor Reservaat is te vinden op <https://ceiba.org/conservation/dry-forests/lalo-loor/>

Kelly van Gils (27) woont sinds 2017 in Ecuador, waarvan 1,5 jaar bij het Lalo Loor Reserve. Van origine komt Kelly uit het West-Brabantse Zevenbergschen Hoek. Zij is uitgezonden als jongere missiewerker door de Immanuelparochie in Zevenbergen en werkt als Educatie Coordinator bij Ceiba Foundation.